

ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY
PAPP KÁROLY r. altábornagy

Szám:

Tárgy: alapjogot érintő rendőri intézkedés
elleni panasz elbírálása

Hiv. szám: –

Ügyintéző:

Telefon:

E-mail:

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva **Panaszos** képviselője által előterjesztett panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál (a továbbiakban: ORFK) – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 330. § (2) bekezdése, Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos (képviselője útján)
- 2) Független Rendészeti Panasztestület (tájékoztatásul)
- 3) Rendőr-főkapitányság vezetője (tájékoztatásul)
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos képviselőjével a Panasztestület ügyfélszolgálati irodáján személyesen terjesztette elő panaszát a Panasztestületnél.

A Panaszos beadványában a Rendőrkapitányság rendőrei által vele szemben fogatosított rendőri intézkedéssel összefüggésben terjesztette elő panaszát.

A Panaszos meghallgatása alkalmával átadta a gyanúsított kihallgatásról szóló jegyzőkönyvet, amely a Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályán készült.

Az ügy előzményeként a képviselő előadta, hogy a szomszéd fia tartozott – a panasz előterjesztésekor jelen nem lévő – fiának * forinttal. A szomszéd telefonon először letagadta, hogy a fia otthon tartózkodik, de mivel látták, hogy otthon van, ezért újra visszahívták. A szomszéd akkor már azt mondta, hogy menjen le a fia a pénzért, de ott már botokkal várták, megtámadták, majd miután nem jött haza, a képviselő másik fia, a Panaszos utána ment, elvette a botot, és eldobta. A képviselő is utánuk ment, őt is megtámadták, letépték a ruháját, aki ezért az őt bántalmazó haját megragadta, és próbálta távol tartani magától, ezáltal a további ütlegetést megakadályozni. Végül a szomszéd kislánya rászólt a képviselőt bántalmazó anyjára, hogy engedje őt el, aki ennek hatására elengedte, így a képviselő is elengedte haját.

Később megjelent a szomszéd volt férje, és kb. még 9-10 „cigány” és elkezdtek dobálni a lakást, a kocsis hátsó ablakát is bedobták. A képviselő ekkor már hívta a Szekszárdi Rendőrkapitányság ügyeletét, majd magához vette a sodrófát, mivel látta, hogy kb. tízen dobálják a házat, és hogy kardokkal is fel vannak szerelve.

A Rendőrőrs két rendőre érkezett a helyszínre, illetve a képviselő a rendőrségi ügyelettel folyamatosan vonalban volt. A két rendőr „feloszlatta a tömeget”, a helyszínen volt a szomszédnő is, aki végig fenyegette a képviselőt. A szomszédnő „volt férjének” a kezében volt a Panaszos fejszéje és azt kiabálta, hogy szétvágja a képviselő fiát. A férfi, amikor megjelentek a rendőrök, eldobta a fejszét.

Az ügyeletes a hallottak alapján újabb rendőröket küldött a helyszínre. A rendőr azt mondta neki a telefonban, hogy kamera van a kocsiban, és valószínűleg felvette ezt a jelenetet.

A vita résztvevőit, a képviselőt és a Panaszost is előállították, azonban a többi embert, akik dobálóztak, elengedték. Először azt mondták nekik, hogy tanúként állítják elő őket, a képviselő ezért bement, hogy felöltözzön. A Panaszost közben megbilincseltek, és a „falnak lökték”, majd berakták a kocsiba.

A képviselőnek mind a két fiát megbilincseltek, először hátra, majd kérésére előre helyzetben.

A képviselő legidősebb fia szólt, hogy a Panaszost is nekilökik a falnak és bilincselik, ezért a képviselő kiment „reklamálni” a bánásmód miatt, de az egyik fiatal rendőr csak kinevette, és azt mondta, hogy „ne pofázzál!”. A képviselőt nem bilincseltek meg, mert ő „magan kívül volt” az események miatt.

Összesen körülbelül 8 rendőrautó érkezett a helyszínre, folyamatosan változó létszámban voltak jelen a rendőrök, mert a Szekszárdi Rendőrkapitányság ügyelete is több rendőrt küldött a helyszínre és a beszállításhoz is hívott valaki még erősítést. A rendőrök helyszíneltek, ennek során először közölték, hogy „itt nincs is kő”. A képviselő megmutatta neki, hogy bent van a kocsiban, ezt le is fotózták a Panaszosok.

A képviselő a saját autójával akart bemenni, de azt a rendőrök nem engedték, ezért a képviselő szólt a férjének, hogy majd menjen utánuk, mert nem akart 3 km-t hazagyalogolni, mivel betegek a térdei és a gerince.

A képviselő elmondta továbbá, hogy a rendőrök a botokat, sodrófákat, piszkafákat mind lefoglalták a háznál, miután őket elvitték.

A Panaszos először azt hitte, hogy a helyi rendőrörsre viszik őket, de a kocsiban derült ki, hogy Rendőrkapitányságra kerülnek előállításra. Amikor a képviselő megkérdezte, hogy miért, akkor csak annyi választ kapott, hogy ez a parancs. Este * órakor vitték be, de fél kettő után még nem hallgatták meg őket.

A képviselő férje éjjel * órakor jött utánuk, valószínűleg a rendőrök rájöttek, hogy a hibáztak a kiskorú előállításával, ezért kimentek a lakásukra a férjéért. A képviselő férje a saját kocsijával ment be a kapitányságra.

Az este folyamán arra hivatkoztak a rendőrök, hogy azért kell várniuk, mert helyszínelnek. A rendőrök végig „lekezelően” beszéltek velük. A Panaszosnak azt mondta a rendőr, hogy „fogja be a pofáját”, csak a csendben maradáshoz volt joguk.

A Panaszost a „fogdán” helyezték el, a képviselőt pedig az ügyfélváróban. A Panaszossal csak a letéti jegyzőkönyvet töltették ki a „fogdára helyezéskor”, a jogairól-kötelezettségeiről szóló tájékoztatást nem kapta meg sem szóban, sem írásban.

Élelmezésről nem nyilatkoztatták, nem is kapott ételmezt, de a mosdóba elmehetett.

Fél kettő után hallgatták ki a képviselőt, aki feljelentést akart tenni * ellen. A képviselő férjét is „meghallgatták” a kaptányságon a keletkezett kárral kapcsolatban, párhuzamosan a képviselővel.

Miután végeztek a „rabosítással”, kiültették őket a folyósóra, ahol várakozniuk kellett.

A képviselő többször érdeklődött, hogy mikor mehetnek haza.

A képviselő férje hazament, majd mikor egy óra után végül kiengedték őket, így a férjének vissza kellett jönnie értük.

Reggel * órakor jöttek ki a kapitányságról, de az igazolásokon korábbi időpontok szerepelnek.

A panaszjogról nem tájékoztatták a Panaszost, a képviselő jelezte, hogy panaszt fog tenni. A Panaszosnak azt mondták, hogy tehet panaszt, de az ügyészség „visszautasítja” a panaszok 90%-át.

A képviselő másolatban csatolta az előállításáról a részükre átadott iratokat, az előállítás idejéről szóló igazolásokat, illetve az előállítás időtartamának meghosszabbításáról szóló határozatokat.

A Panaszos a fentiekre tekintettel kérte, hogy a panaszait a Panasztestületet vizsgálja ki.

A Panaszos a vele szemben fogantatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatban – *beadványa szerint* – az alábbiakat sérelmezte:

1. az előállítás jogalapját,
2. a meghallgatás kései voltát,
3. a kényszerítő eszköz (bilincs) aránytalanságát,
4. a panaszjogról szóló tájékoztatás és élelemmel történő ellátásának elmaradását, az igazoláson szereplő időpont valóságtól eltérő tartalmát,
5. a rendőrök kulturálatlan hangnemét,
6. a rendőri intézkedés részrehajló voltát.

A Panasztestület hivatkozott állásfoglalása szerint a rendőri intézkedés érintette a Panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz fűződő, a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljárásához fűződő jogát.

A Panasztestület lefolytatott eljárásában megállapította, hogy a Panaszos előállítása jogszerű és arányos intézkedés volt, azonban annak időtartama sértette a Panaszos személyes szabadsághoz fűződő jogát.

A kényszerítő eszköz használatával kapcsolatban a Panasztestület megállapította, hogy annak alkalmazása jogszerű és arányos volt, nem sértette a Panaszos emberi méltóságához és az abból levezethető testi integritáshoz való jogát.

A Panasztestület megítélése szerint az alapjogsérelem elérte a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően – súlyos alapjogsérelem esetén – a panaszt az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

II.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettségének keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközöket szerezte be:

- a Panasztestület ügyfélszolgálati irodáján előterjesztett panaszról felvett jegyzőkönyv;
- Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály jelentés előállítás végrehajtásáról/kényszerítő eszköz alkalmazásáról Panaszos vonatkozásában;
- Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály igazolás a rendőrségi előállítás időtartamáról Panaszos vonatkozásában;
- Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály határozat az előállítás idejének meghosszabbításáról Panaszos vonatkozásában;

- Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály határozat védő kirendelésről Panaszos vonatkozásában;
- Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály jegyzőkönyv fiatalkorú gyanúsított kihallgatásáról Panaszos vonatkozásában;
- Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály jelentés előállítás végrehajtásáról képviselő vonatkozásában;
- Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály jelentés előállítás végrehajtásáról 3. személy vonatkozásában;
- Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály jelentés előállítás végrehajtásáról 3. személy vonatkozásában;
- Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály jelentés előállítás végrehajtásáról/kényszerítő eszköz alkalmazásáról 3. személy vonatkozásában;
- igazolás a rendőrségi előállítás időtartamáról;
- határozat az előállítás idejének meghosszabbításáról 3. személy vonatkozásában;
- Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály határozat védő kirendelésről vonatkozásában;
- Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály jegyzőkönyv gyanúsított kihallgatásáról vonatkozásában;
- Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály összefoglaló jelentés;
- Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály feljegyzés;
- Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály jegyzőkönyv szemle megtartásáról;
- Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály jegyzőkönyv szemle megtartásáról;
- Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály rendőri jelentések;
- Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály megkeresése MRFK Tevékenység-irányítási Központ vezetője részére;
- MRFK Tevékenység-irányítási Központ vezetője;
- Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály rendőri jelentés;
- rendőri jelentések;
- eset adatlap és rádióforgalmazások hanganyaga gépelt, nyomtatott formában;
- Rendőrőrs Bűnügyi Csoport jegyzőkönyv sértett tanúkihallgatásáról vonatkozásában;
- Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály jegyzőkönyv tanúkihallgatásáról;
- határozat védő kirendelésről képviselő vonatkozásában;
- jegyzőkönyv gyanúsított kihallgatásáról képviselő vonatkozásában;
- jegyzőkönyv gyanúsított kihallgatásáról;
- Járási Ügyészség által hozott határozat a gyanúsítás elleni panasz elbírálásáról;
- Rendőr-főkapitányság vezetőjének szakmai állásfoglalása;
- Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Bűnügyi Technikai és Helyszínelő Alosztály, rendőri jelentés.

III.

A tényállás minden részletre kiterjedő tisztázása érdekében lefolytatott közigazgatási hatósági eljárás során a Panaszos által a Panasztestületnél előterjesztett panaszban és feljelentésében megfogalmazott állításokat alátámasztó bizonyítási indítványt, nyilatkozatot, illetőleg egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott. Az eljárás során – az intézkedő rendőrök által tett jelentésekben foglalt nyilatkozatokon túl – egyéb bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján eleget lehetett tenni a Ket. 50. § (1) bekezdésben előírt tényállás tisztázási kötelezettségnek.

Ezek alapján a Pp. 195. § (1) bekezdése szerint, a rendőri jelentés, valamint az ügyészségi határozat közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul. Ezen álláspontom kialakításánál figyelemmel voltam több korábbi bírósági ítéletre és döntésre¹ is.

IV.

1. Az előállítás jogalapja

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja szerint:

*„(2) A rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt,
b) aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható;”*

Az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdése szerint:

„(1) A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

(2) Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.”

A büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 339. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pontja szerint:

„(1) Aki olyan kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

*(2) A büntetés büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztés, ha a garázdaságot
a) csoportosan,
követik el.”*

[Garázdaság]

A Btk. 368. § (1) és (2) bekezdés c) pontja szerint:

„(1) Aki abból a célból, hogy jogos vagy jogosnak vélt vagyoni igénynek érvényt szerezzen, más erőszakkal vagy fenyegetéssel arra kényszerít, hogy valamit tegyen, ne tegyen vagy eltűnjön, büntett miatt egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

*(2) A büntetés két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés, ha az önbíráskodást
c) csoportosan,
követik el.”*

[Önbíráskodás]

A Panaszos sérelmezte, hogy annak ellenére állították elő őket, hogy ők nem csináltak semmit; rájuk támadtak, ami miatt megvédték magukat.

A Panasztestület ebben a kérdésben úgy foglalt állást, hogy a rendőrségi iratokban részletezett körülmények alapján a Panaszossal szemben a bűncselekmény elkövetésének előállításához szükséges, egyszerű mértékű gyanúja a rendőrség által beszerzett információk – felek nyilatkozatai, illetve a helyszíni adatgyűjtés során meghallgatott tanúk előadásai – alapján kétséget kizáróan fennállt, ezért az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja megfelelő jogalapot szolgáltatott a Panaszos előállításához.

---

¹ Pl.: 1/2004. Büntető jogegységi határozat, BH2009. 230, Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.27.173./2013/7. számú ítélete.

A rendőrök a helyszínen megállapított elsődleges adatok alapján a Panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján előállították az illetékes Rendőrkapitányságra csoportosan elkövetett önbíráskodás büntettének gyanúja miatt.

Az intézkedő rendőrök az Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségük alapján jogszerűen kezdeményezett intézkedést a Panaszossal szemben, mert a rendelkezésre álló adatok alapján megalapozottan feltételezték, hogy bűncselekményt követett el.

Az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja, és az Rtv. 29. § (2) bekezdése alapján jogszerűen került sor a Panaszos igazoltatására, illetve az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) pontja alapján a szándékos – csoportosan elkövetett önbíráskodás büntette – bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható Panaszos előállítása megalapozott és jogszerű volt.

Álláspontom szerint – a Panasztestület álláspontjával megegyezően – a jogszerűen intézkedő rendőrök az előállítást megfelelő jogalappal hajtották végre. Az Rtv. 15. § (2) bekezdése alapján, mivel – több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár, valamint – az intézkedő rendőrök számára már nem volt más olyan rendőri eszköz, amellyel a Panaszossal szembeni büntetőeljáráshoz szükséges adatokat meg tudták volna ismerni a helyszínen, ezért az intézkedés arányos volt.

Megállapítom, hogy a Panaszos előállítására megalapozottan, jogszerűen, az arányosság követelményének figyelembevételével került sor. Az előállításra vonatkozóan benyújtott panasz e tekintetben alaptalan.

2. A meghallgatás kései volta

Az Rtv. 33. § (3) bekezdés szerint:

„(3) A rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.”

Az Rtv. 33. § (4) bekezdés szerint:

„(4) Az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani.”

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 30. § (3) bekezdés szerint:

„(3) Az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. § (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.”

A Szolgálati Szabályzat 30. § (4) bekezdés szerint:

„(4) Ha az előállítás időtartamának az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerinti meghosszabbítása válik szükségessé, ennek tényét és időtartamát a fogvatartottal - a személyi szabadság korlátozása 8. órájának lejártát megelőzően - szóban közölni kell, és a meghosszabbítás tényét, okát, időtartamát, illetve annak közlését az előállításról készített jelentésben, valamint az előállítás időtartamáról kiállított igazoláson, az engedélyezésre jogosult vezető aláírásával együtt fel kell tüntetni.”

A Panaszos sérelmezte, hogy este * órakor vitték be, de fél kettő után nem hallgatták meg.

A Panasztestület állásfoglalása alapján a Panaszos előállításának kezdő időpontját a rendőrség tévesen jelölte meg, az 2 óra 10 perccel hosszabbnak tekinthető, és a Panasztestület az elvégzett cselekmények arányában, illetve azok időzítése kapcsán arra az álláspontra helyezkedett, hogy az előállítás időtartama aránytalan volt, és nem felelt meg az Rtv. vonatkozó rendelkezéseinek, valamint sértette a Panaszos személyes szabadsághoz fűződő jogát.

A Panasztestület állásfoglalásában kifejtett fenti megállapítással az alábbi indokok alapján nem értek egyet.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, valamint figyelemmel a Rendőr-főkapitányság vezetőjének szakmai állásfoglalásában foglaltakra megvizsgáltam az előállítások időtartamát, illetve az előállítások kezdő időpontját, amely a rendőri intézkedésről készült jelentés szerint *-n, * óra * perc.

A Panasztestület álláspontja alapján az előállítás kezdő időpontját a jelentések helytelenül rögzítették, mivel a * óra * perces idő csupán a bilincselés kezdő időpontja volt, és nem a panaszosok intézkedés alá vonásának időpontja. Megítélésük szerint Panaszos a kezdetektől intézkedés alatt állt, ennek megfelelően az előállítás időpontját is az intézkedés kezdetétől kellett volna figyelembe venni, számolni az Rtv. 33. § (3) bekezdése alapján.

A történeti tényállást megvizsgálva megállapítható, hogy a megyei Tevékenység-irányító Központ (a továbbiakban: TIK) utasítására * óra * perckor érkezett meg a helyszínre az első rendőrjárőr.

A bejelentés kapcsán konkrét bűncselekményt még nem lehetett megállapítani. A TIK tájékoztatása szerint a helyszínen verekedés történt, melynek során sérülés is keletkezett.

Az utcában a rendőrök azt tapasztalták, hogy a bejelentésben szereplő ház előtt áll és ordítózik több, legalább 10 fő. Igazoltatásukra, ezáltal adataik megállapítására később került sor.

A Panasztestület a Panaszos esetében az elvégzett eljárási cselekmények arányában, illetve azok időzítése kapcsán arra az álláspontra helyezkedett, hogy az előállítás időtartama aránytalan volt, és nem felelt meg az Rtv. rendelkezéseinek, és sértette a Panaszos személyes szabadsághoz fűződő jogát.

Az intézkedés folyamán a Panaszos előállítására *-n * óra * perctől került sor, amely *-én óra percig tartott, azaz személyes szabadsága összesen 9 óra 30 perc időtartamban került korlátozásra.

A Panaszos testvérének előállítására *-n * óra * perctől került sor, amely *-n * óra * percig tartott, így személyes szabadsága összesen 10 óra 15 perc időtartamban került korlátozásra.

Az előállításokat megelőzően az intézkedő rendőrök a közrend helyreállítását követően a helyszínen adatgyűjtést, helyszínbiztosítást végeztek, illetve intézkedtek a cselekmény jogi minősítésének megfelelő szemlebizottság helyszínre hívásáról.

A szemlebizottság * óra körüli időben érkezett a helyszínre, ahol a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. tv. (továbbiakban: Be.) 177. §-a alapján, halaszthatatlan nyomozati cselekmény keretében, két helyszínen helyszíni szemlét, és lefoglalásokat foganatosított, illetve a Be. 85. §-a alapján tanúkihallgatásokat végzett az alábbi időpontokban.

Helyszíni szemle időpontjai:

I. helyszínen: *-n * óra * perctől, * óra * percig

II. helyszínen: *-n * óra * perctől, * óra * percig

A helyszínen összesen 6 tanú kihallgatására került sor, *-n * óra * perctől, * óra * percig.

A helyszíni cselekmények elvégzését követően vonult be a bizottság a Rendőrkapitányságra a további nyomozati cselekmények elvégzésére. Az út mintegy 35 percet vett igénybe.

A kapitányságra bevonulást követően a bizottságvezető megszervezte a további eljárási cselekmények végrehajtását, illetve ismertette a berendelt nyomozókkal a helyszínen megállapított tényállást, és a felvett tanúvallomások adatait, továbbá intézkedett a Panaszos, a testvére, a képviselő részére védő kirendelésére, mivel az önbíráskodás büntett büntetési tétele miatt az eljárásban védő részvétele kötelező.

A kapitányságon a nyomozati cselekmények, végrehajtására *-n * óra * perctől folyamatosan került sor.

A gyanúsítások közlésére, illetve a gyanúsított kihallgatásokra azért csak a helyszíni intézkedést követően került sor, mert a megalapozott gyanú közléséhez a helyszíni szemle adatainak, és a tanúvallomásokban foglaltak ismerete szükséges volt.

A Panaszos kihallgatása * óra * perckor fejeződött be, majd bűnügyi nyilvántartásba vételére * óra * perctől * óra * percig került sor. Ezt követően, mivel további nyomozati cselekmények foganatosítására vele szemben nem került sor, ezért * óra * perckor szabadon bocsátották.

Az elkövetett bűncselekmények objektív feltárása, későbbi bizonyíthatósága feltétlen megkövetelte mindazon személyek kihallgatását, eljárás alá vonását, akik az ügyben releváns információval rendelkezettek, vagy a bűncselekmények elkövetésével gyanúsíthatóvá váltak.

A fentiek alapján megállapítottam, hogy a Panaszos vonatkozásában az előállítás időtartama csak a szükséges ideig tartott, az arányos volt.

A rendőri intézkedés törvényes célja a Panaszos – és a további előállítottak – által elkövetett bűncselekmények miatt indított büntetőeljárás szakszerű, törvényes lefolytatása, a Be.-ben rögzített személyes jelenléte igénylő eljárási cselekmények foganatosítása, bizonyítási eszközök beszerzése volt.

Az előállítások során ez a cél megvalósult, majd miután további nyomozati cselekmény foganatosítására nem került sor a Panaszos azonnali szabadon bocsátására került sor.

E tekintetben – a Panasztestület megállapításaival szemben – megállapítom, hogy a Panaszosnak a rendőr által végzett kihallgatása után szintén történt személyes jelenléte igénylő érdemi eljárási cselekmény.

A fentiekben kifejtettek alapján a Panaszos kihallgatását követően bűnügyi nyilvántartásba vételére vonatkozóan kellett intézkedni, mivel szándékos bűncselekményt elkövető személyek esetében kötelező, valamint amely szintén érdemi, személyes jelenléte igénylő eljárási cselekménynek tekintendő.

A beszerzett szakmai állásfoglalás mellékleteként csatolásra került a bűnügyi nyilvántartásba vételt végző rendőr, bűnügyi technikus által készített rendőri jelentés, mely a nyilvántartásba vételek időpontjait is rögzítik.

Fontosnak tartom kiemelni, hogy a Fővárosi Bíróság korábbi ítéletében² kifejtette, hogy „az előállítás, mint rendőri intézkedés csak az adatok felvételét, illetőleg a tényállás rögzítését foglalja magában, semmiféle érdemi döntést nem eredményez. Az előállítást követően felvett adatok birtokában mérlegel és dönt a rendőrhatalóság arról, hogy az előállított személlyel szemben milyen eljárási cselekményt foganatosít.”

Az előállítás időtartama kapcsán a törvényi szabályozás úgy rendelkezik, hogy az előállítás „a szükséges ideig (...)” tarthat. A szükséges idő ez esetben nyilvánvalóan, az előállítás során elvégzendő feladatokhoz rendelt időt jelenti. Az előállítás tartamát nem az előállított személy szubjektív, kényelmi szempontjai határozzák meg, és általában azt az elkövetett cselekmény tárgyi súlya sem befolyásolja. A csekély tárgyi súlyú cselekményekhez is egységes rendőri feladatok, intézkedések társulnak, amelyeket a rendőr köteles végrehajtani.

Megállapítottam, hogy a törvényben előírt kötelezettségnek eleget tettek a rendőrök, és a bűnügyi nyilvántartásba vételt követően haladéktalanul intézkedtek a Panaszos szabadon bocsátására.

A tárgyalt bűncselekmények bizonyításában kiemelt szerepe és jelentősége van a személyi bizonyítási eszközök beszerzésének. A kihallgatások mielőbbi, a cselekményt követő rövid időn belüli elvégzése jelentős mértékben hozzájárulhat az objektív történeti tényállás felderítéséhez.

Jelen ügyben fontos körülmény volt az is, hogy az eljárásban résztvevő személyek valamennyien egy településen laknak, szomszédok, illetve rokoni kapcsolatban állnak, így a kihallgatások elhalasztása, későbbi időpontra tétele az eljárás megghiúsításának lehetőségét hordozta magában. Kiemelt jelentősége volt továbbá az elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyának, valamint a cselekmény lakosság szubjektív biztonságérzetére gyakorolt hatásának is.

A fentiekre tekintettel, a benyújtott panasz e tekintetben alaptalan.

3. A kényszerítő eszköz (bilincs) aránytalansága

Az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdése szerint:

„(1) A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

(2) Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.”

Az Rtv. 16. § (1) bekezdése szerint:

„(1) A rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz

---

² Pl: Fővárosi Bíróság 20.K.32.593/2007/8. számú ítélete

további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.”

Az Rtv. 17. § (1) bekezdés szerint:

„(1) A rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.”

Az Rtv. 48. § b) pontja alapján:

„A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

b) támadásának megakadályozására,”

A Szolgálati Szabályzat 39. § (1) bekezdése szerint:

„(1) A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan.”

A Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdése szerint:

„(1) Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt

c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,”

A Szolgálati Szabályzat 41. § (4) bekezdése szerint:

„A bilincselés módjai:

b) kezek előre vagy hátra bilincselése,”

A Szolgálati Szabályzat 41. § (6) bekezdés a) pontjának aa) alpontja szerint:

„(6) A bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy

a) a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha

aa) a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadástól, valamint szökéstől,”

A Szolgálati Szabályzat 41. § (7) bekezdése szerint:

„(7) A rendőr az intézkedés alá vont személyt fekvő helyzetben, falnak vagy más tárgynak nyomva megbilincselheti, ha azt a személy aktív ellenszegülése, támadása, erőszakos magatartása vagy ezek kialakulásának megelőzése szükségessé teszi”.

A Panaszos vitatta a bilincselés indokoltságát, valamint sérelmezte, hogy a rendőrök a bilincselés előtt a „falhoz vágják”.

A Pp. 195. § (1) bekezdése értelmében a rendőri jelentés közokiratnak minősül, amely szerint a jelentésben foglaltak teljes mértékben – az ellenkező bizonyításáig – bizonyítják az abban foglaltakat. Figyelembe véve a rendőri jelentés közokirati jellegét, ezért a bizonyítékok értékelése során a rendőri jelentésben foglaltakat fogadtam el a döntéshozatal alapjául, miszerint a Panaszos törvényes képviselőjének viselkedése, – amelyet egyébként maga sem vitatott, és „örjögésnek” jellemzett” – miatt attól tartottak az intézkedést foganatosító rendőrök, hogy az intézkedés alá vont Panaszos – látva édesanyja ellenállását – a rendőröknek támadnak.

Joggal tartani lehetett attól, hogy magatartása megváltozhat, ezért a bilincs – mint a szökés és a támadás megakadályozására szolgáló megelőző, védelmi jellegű kényszerítő eszköz – alkalmazása jogszerű és indokolt volt.

A rendelkezésre álló bizonyítékokból megállapítható, hogy az eljáró rendőrök a Panaszos támadásának megakadályozása érdekében alkalmaztak bilincset az Rtv. 48. § b) pontja alapján, mely intézkedés jogalapját a törvényi rendelkezésen túl a Szolgálati Szabályzat 39. § (1) bekezdése, a 41. § (6) bekezdés a) pont aa) alpontja és (7) bekezdése is megfelelően biztosította.

Az Rtv. 48. §-ához fűzött indokolás szerint, a bilincs a további ellenszegülés, a szökés, a támadás megakadályozására szolgáló „megelőző, védelmi jellegű kényszerítő eszköz.” Ennélfogva alkalmazása előzetes ellenállás tanúsítása nélkül vagy fizikai kényszer folyamánként is szóba jöhet. Az alkalmazás törvényi feltétele azonban, hogy kizárólag személyi szabadság korlátozásával járó rendőri intézkedés keretében (elfogás, előállítás, elővezetés, őrizetbevétel) alkalmazható.

Jelen ügyben a helyszínen végzett adatgyűjtést követően az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján, mivel bűncselekmény elkövetésével volt gyanúsítható a Panaszos előállítására került sor.

Az előírás az intézkedő rendőrtől azt követeli meg, hogy a panaszos jövőbeni magatartására vonatkozóan vonjon le megbízható következtetéseket. E következtetést a rendőr a helyszínen a jövőre vonatkozóan nem végezheti el „patikamérlegen”. Számtalan példa mutatta már, hogy a rendőr olykor „alábecsüli” a szükséges intézkedés mértékét. Ezek következménye „jobb esetben mindössze” szökés, rosszabb esetben önkárosítás, súlyos sérülés, lőfegyverhasználat lett. A rendőrtől a törvényalkotó elvárja, hogy az intézkedése során ilyen esetek ne következhessek be.

Fontos hangsúlyozni azt a tényt is, hogy az alkalmazott kényszerítő eszköz „pozitív hatását”, azaz a megelőzött további jogsértő cselekményt – megtörténtük hiányában – igazolni, bizonyítani nem lehet sem az intézkedés korai szakaszában, a kényszerítő eszköz alkalmazását megelőzően a helyszínen, sem azt követően hatósági, vagy bírósági eljárásban.

A jogalkotó ezért a mérlegelésnek „tágabb kört enged” amikor azt írja elő, hogy a rendőri intézkedés csak „nyilvánvalóan aránytalan” hátrányt nem okozhat az intézkedés alá vont személynek.

A két vizsgálandó kényszerítő eszköz (testi kényszer, bilincs) között jogalkotói jogértelmezés nem tett különbséget súlyuknál fogva sem az Rtv-ben, sem az intézkedés idején hatályban volt más jogszabályban.

Jogalkotói iránymutatás hiányában a hatóság jogalkalmazói tevékenysége során ezt követően azt vizsgálta meg, hogy a testi kényszer és a bilincs között fennáll-e „nyilvánvaló” és szignifikáns különbség a tekintetben, hogy mekkora hátrányt okoz.

A testi kényszer alkalmazása olyan fizikai erő kifejtéssel jár, mely ereje, irányultsága (elvezető fogások, karfeszítés, földre fektetés) révén képes lehet megtörni az elszennvedőjének akaratát, azaz az akaratlagos ellenszegülő mozgását mindaddig, amíg a rendőr saját fizikai erő kifejtését megfelelő intenzitással és irányultsággal fenntartja. A bilincs fizikai jellemzőinél fogva – a testi kényszerhez hasonlóan, szakszerűen felhelyezve – arra alkalmas, hogy a megbilincsel

személy nem kívánt mozgását lehetetlenné tegye. Amíg a testi kényszerrel akár az intézkedés alá vont személy teljes testét kontrollálni lehet, addig a kezek megbilincselése csak a kezek szabad mozgását gátolja meg, sok esetben továbbra is szükséges az illető kísérése, megfogása.

A testi kényszer alkalmazásával szembeni ellenszegülés esetén maga a testi kényszer hámsérülést, vagy ennél súlyosabb sérülést (ízületi, vagy csontsérülést) is okozhat. A bilincs szabályszerűen felhelyezve további ellenszegülés (a kezek szétfeszítése) esetén szorosabbá válva jellemzően hámsérülést okoz.

Az akarathajlító hatás, a személyes szabadság korlátozásának mértéke tekintetében tehát megállapítható, hogy a bilincselés alkalmazása koránt sem jelent fizikailag nagyobb mértékű korlátozást. A testi kényszer a rendőr fizikai képességeit és figyelmét jellemzően nagymértékben, akár teljes mértékben leköti. A bilincs alkalmazásával a rendőr a helyszíni intézkedése során fizikai erejét és figyelmét egyaránt nagyobb mértékben oszthatja meg, hiszen a nem kívánt mozgást nem a rendőr, hanem túlnyomórészt a bilincs akadályozza. Ez utóbbi úgy az intézkedés biztonsága, mint a tágabb környezet, végső soron a közrend szempontjából is kedvezőbb intézkedési helyzetet jelent.

Szóba jöhet a kényszerítő eszközök alkalmazásának negatív társadalmi megítélése, és ebben a körben kérdéses lehet, hogy a megbilincselés nagyobb mértékben korlátozza-e az emberi méltóságot, becsületet, mint a folyamatos karfeszítéssel, vagy más módon kivitelezett megfogással történő elvezetés. Jogszabály iránymutatást nem ad a hatóságnak ilyen értékelés elvégzéséhez, így ez nem tartozik a hatáskörömbé.

A Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdés d) pontja értelmében a bilincs különösen akkor alkalmazható, ha a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülés testi kényszerrel nem törhető meg. A testi kényszer akarathajlító jellegére tekintettel fogalmilag feltétlenül az ellenszegülő magatartás megszűnését eredményezi, ez ugyanakkor nem jelenti az ellenszegülés megtörését is, azaz az ellenszegülési szándéktól való elállást, ezért a testi kényszer megszüntetésekor az intézkedés alá vont személy további aktív ellenszegülést tanúsíthat. Erre tekintettel a bilincs alkalmazása a testi kényszert kiváltva, kiegészítve a további ellenszegülő magatartás megakadályozására hivatott. A testi kényszerrel lefogott személy esetében azt, hogy csupán ellenszegülő magatartása kényszerű megszűnéséről, avagy az ellenszegülés megtöréséről (szándéktól való elállásról) van-e szó, alapvetően tudati, érzelmi kérdésként, egzakt módon eldönteni, tehát az érintett jövőbeni szándékára vonatkozóan biztos következtetést levonni sem a helyszínen, sem a későbbiek során nem lehet.

Ezért – a már fent is kifejtettek szerint – az Rtv. rendelkezése értelmében a rendőr mérlegelésén múlik, hogy a testi kényszer felváltása, kiegészítése céljából alkalmazza-e a bilincselést. A jelen esetben a tényállásban említett indulatos, aktív ellenszegülő magatartásra tekintettel okszerűen döntött a rendőr úgy, hogy a testi kényszert a bilincseléssel kiváltva továbbra is fenntartja a panaszos szabad mozgásának korlátozását mindaddig, amíg a helyszíntől eltávolítva, a Rendőrkapitányság területére kísérik, kizárva, minimálisra csökkentve a további jogsértő cselekmény elkövetésének a lehetőségét.

A bilincs alkalmazásával a rendőr a helyszíni intézkedése során fizikai erejét és figyelmét egyaránt nagyobb mértékben oszthatja meg, hiszen a nem kívánt mozgást nem a rendőr, hanem túlnyomórészt a bilincs akadályozza.

Ez utóbbi így az intézkedés biztonsága szempontjából is kedvezőbb intézkedési helyzetet jelent és általa a feltalálni kívánt bizonyítási eszközök magához vételének, elrejtésének lehetőségét is kizárja.

A fentiekre tekintettel, álláspontom szerint az Rtv. vonatkozó rendelkezése értelmében a rendőr mérlegelésén múlik, hogy a testi kényszer felváltása, kiegészítése céljából alkalmazza-e a bilincselést.

Jelen esetben a folyamatban volt erőszakos bűncselekmény (önbírászkodás) miatti eljárásra is figyelemmel okszerűen döntött a rendőr úgy, hogy a testi kényszer helyett a bilincselést, mint megelőző jellegű intézkedést alkalmazza a panaszos szabad mozgásának korlátozására a házkutatás alatt, majd azt követően is mindaddig, amíg a helyszíntől eltávolítva, a rendőrkapitányságra szállítják, kizárva, minimálisra csökkentve a további jogsértő cselekmény elkövetésének a lehetőségét.

Megállapítottam, hogy a bilincselés és a testi kényszer között nyilvánvaló különbség a korlátozás, azaz „hátrány okozás” mértékében nem állapítható meg, sőt a bilincselés a testi kényszerrel szemben csak a karok mozgását akadályozza legfeljebb azonos sérülés veszélye mellett. Ezért a rendőr az Rtv. 15. §-ában foglalt nyilvánvaló hátrányokozás tilalmát nem szegte meg, hiszen úgy a jogszabályi környezetből, mint a tényszerű összehasonlításából nem következik nyilvánvaló különbség a két kényszerítő eszköz között, azaz intézkedése az Rtv. 48. § a) és b) pontjai alapján a bilincselés tekintetében is arányos volt.

A leírtak alapján a panasz e tekintetben alaptalan.

4. A panaszjogról szóló tájékoztatás és élelemmel történő ellátásának elmaradása, az igazoláson szereplő időpont valóságtól eltérő tartalma

Az Rtv. 20. § (2) bekezdése alapján:

„(2) A rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.”

A Szolgálati Szabályzat 5. § (6) bekezdése szerint:

„(6) A rendőr az Rtv. V. Fejezetében foglalt intézkedését vagy az Rtv. VI. Fejezetében foglalt kényszerítő eszköz alkalmazását követően az Rtv. IX. Fejezetében meghatározott panasz lehetőségéről szóló tájékoztató keretében felhívja az intézkedés alá vont személy figyelmét a panasz előterjesztésének határidejére is.”

A Szolgálati Szabályzat 31. § (11) bekezdés szerint:

„(11) A személyi szabadság korlátozásának első 5 óráját követően az intézkedést foganatosító rendőri szerv gondoskodik a fogvatartott személy élelemmel történő ellátásáról. A fogvatartott személy étkezése az előállító helyiségben történik. Az étel kiosztását a felügyeletet ellátó rendkívüli őr végzi. Ha a rendkívüli őr nem rendelkezik az étel kiosztásához szükséges ételmiszerhigiéniai alapismereti vizsgával és érvényes egészségügyi könyvvel, akkor az ételmiszer kicsomagolását nem végezheti. Ilyen esetben a fogvatartottat előrecomagolt

élelmiszerral és az annak elfogyasztásához szükséges egyszer használatos evőeszközökkel kell ellátni.”

A Panaszos sérelmezte, hogy panaszjogáról a vele szemben intézkedő rendőrök egyike sem tájékoztatta, illetve élelmészről nem nyilatkoztatta, és nem is kapott ételmezt. Miután végeztek a „rabosítással”, kiültették a folyósóra, ahol várakoznia kellett; és az igazolás tartalmával ellentétben *-kor jött ki a kapitányságról.

A Panaszos saját állítása mellett egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott, illetve az eljárás során e tárgykörben a rendőri jelentésektől eltérő bizonyíték nem merült fel. Tekintettel a – a Pp. jelen határozat III. részében kifejtetett – hivatkozott rendelkezésére is, az azokban foglalt tényekre vonatkozó ellenkező bizonyíték hiányában döntésem meghozatala során a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítottam, hogy az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés mellékletét képező panaszosi nyilatkozat szerint a Panaszos a jogorvoslati jogokra vonatkozó tájékoztatást az Rtv. 92. § és 93. § alapján megkapta, illetőleg a vele szemben alkalmazott személyi szabadságot korlátozó intézkedéssel szemben panasszal nem kívánt élni, élelmézést nem kért, illetve betegségben nem szenved, valamint sérülése a rendőri intézkedés során nem keletkezett, továbbá orvosi ellátásban nem részesült.

Az előállítások időtartamáról kiállított igazolások szerint a Panaszos az előállítással és a rendőri intézkedés módjával szemben panasszal nem élt.

Az előállítás időtartamáról szóló igazolás hátoldalán az Rtv. rendőri intézkedéssel szembeni panasz előterjesztését szabályozó 92. § (1) bekezdése szó szerint szerepel a panasz előterjesztésre nyitva álló határidőre való utalásokkal együtt, továbbá Alapvető Jogok Biztosa, valamint a Panasztestület elérhetőségei (címmel, telefonszámmal) is feltüntetésre kerültek.

A dokumentumokat a Panaszos aláírásával hitelesítette.

A Panaszos kihallgatása * óra * perckor fejeződött be, majd bűnügyi nyilvántartásba vételére * óra * perctől * óra * perccig került sor. Ezt követően, mivel további nyomozati cselekmények foganatosítására vele szemben nem került sor, ezért * óra * perckor szabadon bocsátották.

A leírtak alapján a panasz a panaszjogról szóló tájékoztatás, az élelemmel történő ellátásának elmaradása és az igazoláson szereplő időpont valóságtól eltérő tartalma tekintetében alaptalan.

5. A rendőrök kulturálatlan hangneme

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés szerint:

„A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

Az Etikai Kódex 1. pontjának második része alapján:

„Önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.”

Az Etikai Kódex 5. pontja szerint:

„A rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.”

Az Etikai Kódex 7. pontjának utolsó mondata szerint a rendőr:

„Tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Panaszos sérelmezte, hogy az intézkedés során több alkalommal is azt mondták neki, hogy „Ne pofázz”, illetve fenyegetően léptek fel vele szemben, csak a csendben maradáshoz volt joga.

A rendőri jelentésekben foglaltak szerint a panaszbeadványban szereplő kifejezések nem hangzottak el. A jelentések azt is rögzítették, hogy a Panaszos törvényes képviselőjének felügyeletét ellátó rendőr nagyon higgadtan és udvariasan kommunikált, amelynek köszönhetően egyébként valamelyest lenyugodott és elfogadta előállítását.

A Panaszos törvényes képviselőjének magatartásával kapcsolatban a rendőri jelentések azt tartalmazzák, hogy akkor kezdett fel-és alá járkálni, illetve kiabálni, amikor közölték velük, hogy bűncselekmény miatt előállítják őket.

A panaszbeadványban a Panaszos képviselője és a Panaszos maga sem tagadta azt, hogy a lakásán kiabált a rendőrökkel.

A Panaszos saját állítása mellett egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott, illetve az eljárás során e tárgykörben a rendőri jelentésektől eltérő bizonyíték nem merült fel. Tekintettel a – a Pp. jelen határozat III. részében kifejtetett – hivatkozott rendelkezésére is, az azokban foglalt tényekre vonatkozó ellenkező bizonyíték hiányában döntésem meghozatala során a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul.

A fentiekre tekintettel, a benyújtott panasz e tekintetben alaptalan.

6. A rendőri intézkedés részrehajló volta

Az Rtv. 13. § (2) bekezdése szerint:

„(2) A rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni.”

A Rendőrség Etikai Kódexének 4. pontja szerint:

„A rendőr elismeri és védi az emberi méltóságot, tiszteletben tartja az emberi és a személyiségi jogokat. Elfogulatlanul jár el nemre, korra, állampolgárságra, etnikai hovatartozásra, vallási és politikai meggyőződésre, társadalmi és vagyoni helyzetre tekintet nélkül.”

A Panaszos beadványa szerint előadta, hogy a rendőrök a vitában érintett másik félnek kedveztek, illetve a szabadításakor azt mondták neki, hogy „Hagyja békén a * családot.”

A Panaszos saját állítása mellett egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott, illetve az eljárás során e tárgykörben a rendőri jelentésektől eltérő bizonyíték nem merült fel. Tekintettel a – a Pp. jelen határozat III. részében kifejtetett – hivatkozott rendelkezésére is, az

azokban foglalt tényekre vonatkozó ellenkező bizonyíték hiányában döntésem meghozatala során a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul.

A rendőr által készített rendőri jelentésében leírta, hogy a Panaszost és képviselőjét, valamint másik személyt személyesen ismeri, a korábbi évek során mindegyik személlyel szemben intézkedett már. Név szerint ismerik, egyikükkel sincs haragos viszonyban, továbbá nem érzi magát elfogultnak.

A másik rendőr hangsúlyozta jelentésében, hogy tudomása szerint az intézkedés során egyik rendőr viselkedése sem volt tiszteltetlen, az intézkedés alá vontakkal szemben objektív volt az eljárás, egyik féllel szemben sem történt olyan kijelentés, amely elfogultságra adott volna okot. A vitában érintettek személyek közül 3-3 főt állítottak elő, amelyről a képviselőt is többször tájékoztatta, mivel kifogásolta, hogy a * család közül miért nem visznek be senkit. A rendőr nem érzi magát egyik féllel szemben sem elfogultnak, a * családdal szemben a korábbiakban egyáltalán nem intézkedett. A képviselővel szemben már intézkedett, akkor sértett volt egy rongálás szabálysértés kapcsán.

A forrónyomos csoportvezető jelentésben úgy nyilatkozott, hogy az eljárás során a Panaszost sértő vagy elfogultságra utaló kijelentést nem tett, ilyet a kollégáktól sem hallott. Az érintett felek közül a Panaszos testvérével korábban egy esetben, szintén forrónyomos szolgálata során találkozott. Ekkor harmadik személy tett feljelentést a képviselő és fia ellen rablás büntett elkövetése miatt. Az akkori eljárásban helyszíni szemlét, házkutatást, a Panaszos képviselője gyanúsított kihallgatását és férjével való szembesítését végezte.

Az ügyeletesi szolgálatot ellátó főhadnagy jelentésében rögzítette, hogy a helyszínen intézkedő rendőrök közül nem volt senki elfogult egyik féllel szemben sem, erre vonatkozó kifejezés sem hangzott el. Az intézkedés alatt a Panaszos képviselője többször elmondta, hogy panaszt fog tenni, amelyre közölték vele, hogy ehhez joga van, és megteheti az intézkedést követően.

A tanúk meghallgatásaiban közreműködő rendőr elmondása alapján a kollégái helyszínre érkezésekor említést tettek a bűncselekményeket megvalósító személyekről is, akiket személy szerint korábbról már ismert munkája miatt, azonban ez nem jelenti azt, hogy elfogult lett volna velük szemben, mert a közterületi tevékenységek során közöttük lezajlott párbeszédnek rendre kulturált és emberi hangnemben zajlottak, soha nem került sor bármilyen jellegű szóváltásra, nézeteltérésre.

Megállapítom, hogy az intézkedésben résztvevő rendőrök magatartásából nem vonható le olyan következtetés, hogy a Panaszossal szemben elfogultak lettek volna az intézkedés során.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítom, hogy az eljáró hatóság nem intézkedett részrehajlóan. A fentiekre tekintettel, a benyújtott panasz e tekintetben alaptalan.

V.

Az előállítás időtartama tekintetében az alábbiakat állapítottam meg.

A Panasztestület az állásfoglalása elkészítése során az előállítás időtartama tekintetében is megvizsgálta az intézkedést, amelynek során megállapította, hogy a Panaszos alapvető jogai sérelmet szenvedtek.

Tekintettel arra, hogy a Panaszos ezt a kérdéskört nem sérelmezte, ezért azt érdemben nem vizsgáltam, ugyanis a Fővárosi Törvényszék már korábbi – 20.K.31.855/2011/8. számú – ítéletében kimondta, hogy *„A bíróság e körben jegyzi meg, hogy az alperesi határozat kizárólag a felperes panaszában foglaltakra kell, hogy reagáljon függetlenül attól, hogy a Független Rendészeti Panasztestület esetlegesen a felperes panaszát meghaladóan más jellegű jogkérdésekben is állást foglal.”*

A Kúria Kfv.III.37.807/2013/4. számú ítélete a fentieket alátámasztja, amely szerint *„(...) A FRP-nek az előállítás időtartamára vonatkozó megállapításra nézve rögzítette, hogy e körben a felperes nem terjesztett elő panaszt, ezért annak jogszerűségéről nem kellett döntenie.”*

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Döntésem az alábbi jogszabályokon alapul:

- Magyarország Alaptörvénye IV. cikk, XXIV. cikk;
- a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. III. törvény 195. § (1) bekezdése, 330. § (2) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 50. § (1) bekezdése, 100. § (1) bekezdés e) pontja, 109. § (1) bekezdés a) pontja;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 2. § (1) bekezdése, 13. § (2) bekezdése, 15. § (1)-(2) bekezdése, 16. § (1) bekezdése, 17. § (1) bekezdése, 20. § (2) bekezdése, 33. § (2) bekezdés b) pontja, 33. § (3) bekezdése, 48. § b) pontja, 92. § (1)-(2) bekezdése, 93/A. § (6), (7) és (9) bekezdése;
- a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 5. § (6) bekezdése, 30. § (3)-(4) bekezdése, 31. § (11) bekezdése, 39. § (1) bekezdése, 41. § (1), (4) bekezdése, (6) bekezdés a) pontjának aa) alpontja, (7) bekezdése;
- a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 339. § (1) és (2) bekezdés a) pontja, 368. § (1) és (2) bekezdés c) pontja;
- a Rendőrség Etikai Kódexének 1. pontjának második része, 4. pontja, 5. pontja, 7. pontja.

Budapest, 2016. január 11.

**Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos**